

Mile Boban

OD IVAN PLANINE DO BLEIBURGA (21. dio)

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/Zzx_POVEZNICE.htm
 UVOD U OPIS – "OD IVAN PLANINE DO BLEIBURGA" – DRINA br. 2 1963. (2.dio) – Otporaš
<https://otporas.com/uvod-u-opis-od-ivan-planine-do-bleiburga-drina-br-2-1963-2-dio/>

OD IVAN PLANINE DO BLEIBURGA (21. dio)

Prema Bugarima najprije popušteno

Od bugarskog prekršaja snošljivosti 14. svibnja prije podne, oni su mnogo pomogli partizanima. Novim pregovorima nastojali su konačno presaviti Hrvate i polučili su, da su Hrvati njima ranije popustili.

Opet su pregovori bili vodjeni tokom noći između 14. i 15. svibnja. Sa hrvatske strane bili su prisutni vojnički predstavnici dviju umanjjenih oružničkih pukovnija, a sa bugarske strane njihovi također vojnički predstavnici.

Osim topničkom vatrom, pomagali su Bugari partizanima raspršivati, razoružavati i zarobljavati hrvatsku vojsku, kada je hrvatski zbjeg bio stješnjavam i dakle, borbene linije bliže. Zarobljenike su, gdje god su partizani bili prisutni, njima prepuštali. Inače su ih dosta i sami sprovodili do Maribora, kao na primjer kapitulirale oružnike, i tamo sve predali partizanima.

Na pregovorima bilo je konačno zaključeno: "Dvije hrvatske umanjene oružničke pukovnije izjavljuju se spremnim obustaviti vatru i položiti oružje samo bugarskim vojničkim predstavnicima pod uvjetom i uz časnu vojničku riječ, da neće ni u kojem slučaju biti predani partizanima ili Rusima." Nakon što su uvjeti hrvatske vojske bili prihvaćeni od bugarske vojske, bila je izvršena predaja oružja u 11. sati. (Iz dokumenta br. 26. i članka M. Velebita "Nisu nas sve pobili", tiskanog u "Hrvatskoj", Buenos Aires 1950.)

Preuranjeni čin i loš primjer polaganja oružja Bugarima već su u 11 sati, oslabili su bili hrvatski borbeni moral. Ovdje nisu bile na mjestu poznate hrvatske simpatije prema Bugarima niti prema njihovim časnicima stara hrvatska (austro - ugarska) salonska dobroćudnost.

Kada se je vidjelo, da su oni odmah prekršili zadanu časnu riječ, sa hrvatske strane vrlo naivno primljenu, kod hrvatskog mnoštva još ubrzanije opadao je ratnički moral i optimizam. *(Koliko danas Hrvata ima koji su znali ili koji znaju danas da su Bugari bili partizanski saveznici u izvršavanju ovih još uvijek nekažjenih zločina? Zločini koji su se počinili nad hrvatskom vojskom i civilima u ovim opisima "OD IVAN PLANINE DO BLEIBURGA" su prekršili sva pravila međunarodne priznate i po svim narodima i vladama svijeta potpisanih pravila ŽENEVSKE KONVENCIJE O ZAROBLJENIM VOJNICIMA. Također u međunarodnim pravilima stoji da za nekažnjene zločine vrijeme starosti nije izašlo, tj. da se uvijek sudski postupak u abstanciji, odsustvu može pokrenuti KAKO BI SE PRAVDA ZADOVOLJILA. Uzevši i ovo u obzir, današnja Vlada Hrvatske Države sa dva inicijala RH ima dužnost pokrenuti postupak protiv svih onih koji su na bilo koji način sudjelovali u ovim zločinima nad Hrvatima, te da se konačno ovi zločini međunarodno prozove GENOCID NA HRVATIMA, kao što su Armenci pokrenuli isto pitanje protiv Turske koja je 1915. izvršila zločin na Armencima. Predsjednik Amerike Joe Biden je taj zločin nad Armencima priznao kao GENOCID.*

"GENOCID" NAD HRVATIMA SE MEĐUNARODNO MORA PRIZNATI!!! Mo. Mile Boban.)

Bugari su bili mnogo zadužili partizane. Da se hrvatski zbjeg nije mogao probiti Dravogradom i da je njegov jedan dio kasnije zadržan na Dravogradu, kao i uopće da su Hrvati bili svladani na austrijskoj granici, njihova je zasluga, bili su pretrpjeli veće gubitke u borbi sa hrvatskom vojskom, što potvrđuje i činjenica, da je na osnovu njih bugarska vlada uspjela postići oprostjenje plaćanja ratnih šteta Titovoj vladi, počinjeni u okupiranoj Makedoniji.

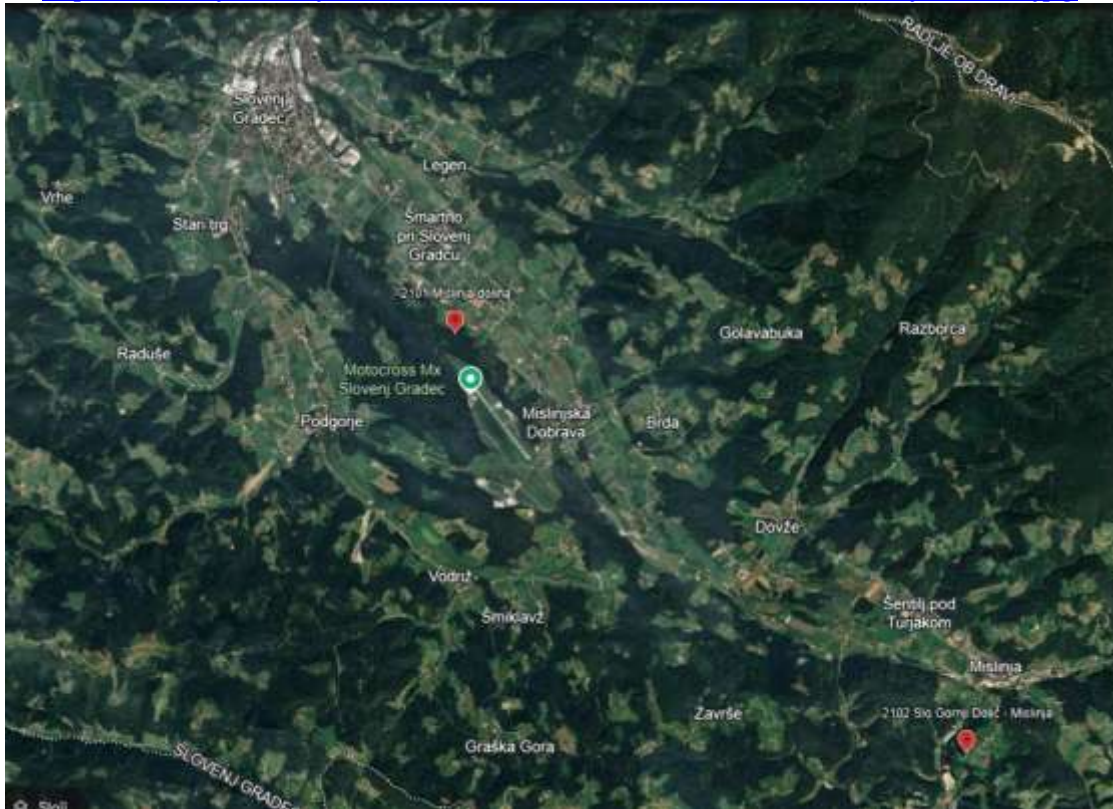
(Iz članka "Bleiburg" od Hrvoja Bošnjana.)

UKOTVLJENI U katastrofu (Usidreni, mo. Mile.)

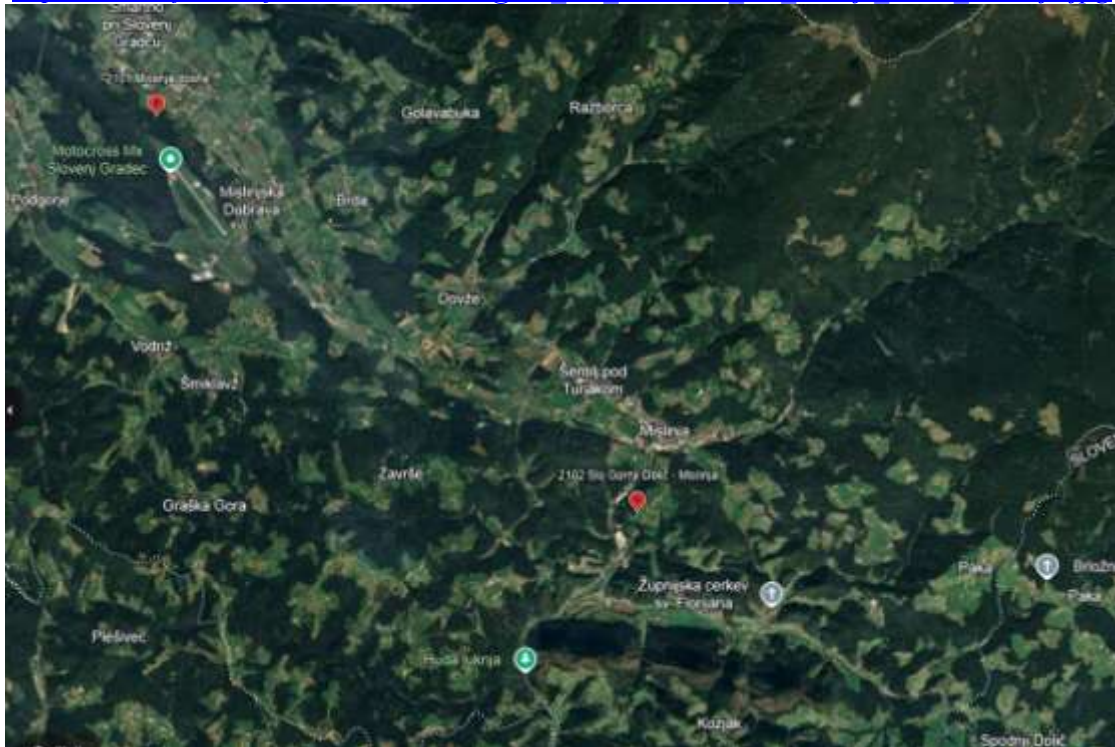
Obruč oko 20.000 hrvatskih vojnika i isto tolikog broja građana na Dravogradu oko podne bio je zatvoren. Zatvorila ga je 17. partizanska divizija s pripojenim joj brigadama, potiskujući još zaostalo

mnoštvo od juga dolinom Mislinje (2101 Slo Mislinja dolina) i **Gornji Dolič** (2102 Slo Gornji Dolič), proširivši se zapadno kod Linden Hofa, 2 km. od Dravograda, južnim krakom trokuta, kojega čini utok Mislinje u Mežu s Mežom. Partizani su mnoštvo tiskali pred sobom prema sjeveru u šiljasti kut trokuta, ili prema utoku Mislinje u Mežu, odvrćući ga tako od pravca za Bleiburg. (*Jedna mala rječica ili potok protječe kroz mjesto Mislinje (to i rijeka Mislinja!) i čak ta ista rječica prolazi kroz Slovenj Gradec i mislim da utječe (obadvije, dragutin) u rijeku Dravu, mo. Mile.*)

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_210/2101 Mislinja dolina.jpg

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_210/2102_Slo_Gornji_Dolič_Mislinja.jpg

Polje na dnu ogromno kotla pred Dravogradom bilo je sve krcatije i mnoštvo sve stješnjenije. Približavanje partizana sve više hrvatskom mnoštvu, pojačano je odjekivalo dovikivanje, da se položi oružje. Vodila su se mala i divlja pregovaranja. Hrvati su tražili slobodan prolaz, (*samo ova rečenica : "Hrvati su tražili slobodan prolaz" je očiti dokaz da je Hrvatska Državna Vlada NDH imala diplomatski i politički uzajamni dogovor i sporazum izražen u "MEMORANDUM HRVATSKE DRŽAVNE VLADE" od 4 svibnja 1945. kojeg su ministar HDV dr. Vjekoslav Vrančić i Admiral Bojnog Broda Andrija Vrkljan nosili Savezničkoj Vojnoj Upravi u Italiju. Saveznička vojska u Italiji je uhapsila hrvatsko državno izaslanstvo i time poništili uzajamni dogovor i sporazum sa Hrvatima. Ali Hrvati hrvatskog zbjega na povlačenju nisu znali da su Saveznici prekršili svoj dogovor sa Hrvatima da im se predaju i da ih neće izručiti partizanima na klanje. Mo. Mile Boban, Otporaš.*) jer da će u protivnom napasti.

Mnoštvo je mislilo i govorilo o tim mnogim pregovorima, kao o običaju tih časova. Pregovore je vodilo vodstvo na čelu s generalom Slavkom Štanzerom zapovjedništvom 51. partizanske divizije, da bi se dobilo na vremenu i izišlo iz najkritičnije situacije. U isto vrijeme gubila se je nada u Engleze. (*Hrvati će Englezima oprostiti, jer smo mi Hrvati dobar i plemenit Narod. Da li će naš Dragi Bog i povijest oprostiti tim Englezima koji su svojom privolom prišli na partizansku stranu i time uveliko bili sudionici ovog GENOCIDA nad Hrvatima kod Bleiburga u svibnju 1945., mo. Mile.*) Slušanje radio vijesti, koje su u Bleiburgu davane, informirale su o katastrofi.

General Štanzer s još tri člana najbrže je bio dospio do Bleiburga, gdje se je samo mogao priključiti četici zarobljenih generala i viših časnika. Pregovori su se rasplinuli, a svi viši časnici, upućeni u njih, kasnijih dana svi su poubijani, na čelu s generalom – pukovnikom Slavkom Štanzerom.

Izdisalo se je. Moral se je srozavao radi nejasne situacije, krivih pretpostavka i razočaranja. Starješine su gubili glave. Samo su borci na obruču još poznavali situaciju, naime, da je neprijatelj pred njima samo koljač, a ne borac. Kako je izgledao prosjek stanja u to vrijeme, opisuje prisutnik marko Božidar:

"Petnaestog **svibnja 1945.** Nitko nije znao odgovoriti zašto se ne ide dalje. Prošlo je već podne, a doline zapadno od Dravograda, pred austrijskom granicom, bile su nabijene ljudstvom, kao u ogromnom logoru. Iznad kao grom iz vedra neba padne zapovijed: Neka sva hrvatska vojska odloži oružje! Ta sramotna rečenica označavat će zauvijek najcrnje mjesto na stranicama naše povijesti.

Preneraženost se odrazila na svim licima. Mnoge su se oči ovlažile nakon ovog zlokobnog predznak budućnosti događaja. **Svakome je bilo jasno, da je razoružavanje izvršeno pred partizanima na slovenskom tlu, a ne pred Englezima, kako se je to govorilo vojsci i narodu.**

U jednoj od skupina ustao je neki domobranski časnik i na sav glas povikao skupljenima: "Sram ih bilo, kad su nas mislili predati komunistima! Zašto su nas vodili iz naše Hrvatske? Ovo nije naučila hrvatska vojska. Ovo je poniženje za hrvatski narod !" Svi su mu od reda odobravali.

I zato, kad su počele rasti gomile odbačenog oružja, ni jedna puška nije bila čitava, ni jedna strojo - puška nije imala zatvarača, iz topova su vadjeni dijelovi - po prvi puta hrvatska vojska nije izvršavala dobivene zapovjedi. "(Iz članka "Masovni zločini", izišlog u "Novoj Hrvatskoj", London 1961.) *(Prilažem sliku odlaganja oružja hrvatske vojske koja danas može malo dočarati Hrvatima kako je to izgledalo 15 svibnja 1945. Mo. Mile.)*

Pročuo se i proširio glas, nepoznato od koga, da se položi oružje. Na drugoj strani zalepršala se bijela zastava, druga i mnogo njih. Po pravilu u takovim situacijama jedan se povodi za drugim.

Ni srozavanje nije bilo organizacijski, srozavao se svako za sebe. Nikakvog skupnog predavanja ili kapitulacije nije bilo. Barem se pred partizanima nije skupno pokleklo. Mnogi su se mlađji časnici i odvažniji borci sjetili tih trenutaka preporuke pukovnika Frane Sudara - jednog od pregovarača sa partizanima od prije dva dana - da se u manjim skupinama ide u šumu. Prisebniji su se razbježali po šumama. Bježati se je moglo, ali su potištenost i umor bili toliki, da su se samo prisebniji na to mogli odvažiti.

Svibanj 1945.: partizanska vojska preuzima oružje vojske NDH

Već spomenuti protuoklopni topnik Slavko Truhli u svom članku "U koloni smrti..." piše : "...U tom momentu najavljeni su pregovori ... Pred jednim kamenim mostom kraj mlina sreo sam poručnika Rogića sa nekoliko časnika i od njih sam saznao, da je u toku predaja. Nije mi bilo na kraju pameti položiti oružje. Bez oklijevanja smo se probili kroz slabi обруč partizana, koji su tek pridolazili i krenuli smo u šumu. Cilj nam je bio dokopati se engleske zone."

Tako se je od 40.000 hrvatskih vojničkih i građanskih osoba počela formirati **Titova kolona smrti**, s prvim ciljem ili Mariborom ili Celjem, da tamo budu masovno klani.

Njihov podatak u djelu "Završne operacije za oslobodjenje Jugoslavije 1944 - 1945", Beograd 1957, da su na Dravogradu (2103 Slo Dravograd) zarobili 20.000 hrvatskih vojnika odgovara istini, dok njihov broj od samo 4.000 građanskih osoba nije točan, jer je i građanskih osoba bilo 20.000, dakle ukupno 40.000.

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_210/2103_Slo_Dravograd.jpg

Nastavlja se (22. dio) strana 97. Na Bleiburgu